

Neger og telegrafisk givet Ordre til, at han skal løslades. Det er en interessant Udgang paa denne Affære. Saa vidt jeg ved, blev Negeren arresteret i Januar Maaned; han har altsaa siddet arresteret i over 8 Maaneder for at have skaaret to Sukkerrør og villet spise dem paa Stedet, Sukkerrør til en Værdi af $7\frac{1}{2}$ Øre, og man har fødet ham i denne Tid. Efter at Underretten paa de vestindiske Øer har beskæftiget sig med denne Sag, hvilket har kostet Penge, og efter at Højesteret har dømt og Højesterets Advokater har mødt i Skranken og har talt om denne Sag, kommer det Tidspunkt, da Ministeren herhjemme opdager Sagen — man kan jo ikke forlange, at den højtærede Finansminister skal sidde her og være klar over, hvem der sidder i Arrest paa de vestindiske Øer —, men saa benaader man ham øjeblikkelig og giver telegrafisk Ordre til, at han skal løslades. Hvert Ord i et Telegram til Vestindien koster 3 Kr. 25 Øre. Jeg ved ikke, hvor mange Ord Ministeren har maattet benytte for at faa Fangen derovre løsladt, men det har i hvert Fald kostet adskillige Gange 3 Kr. 25 Øre. Og alt det, fordi Manden tog to Sukkerrør til en Værdi af $7\frac{1}{2}$ Øre og vilde spise dem, medens han arbejdede i Marken! Se, jeg kan anføre forskellige andre lignende urimelige Straffe derovre fra, men jeg skal ikke trætte Dem med mange af dem. En anden Neger, som arbejdede i en Kartoffelmark, pillede ved en Kartoffelbusk og fik et Par Kartoffler op med det Formaal at riste dem i Ild og derefter spise dem. Han fik, saa vidt jeg ved, 90 Dages Fængsel. Det sker alt sammen i Henhold til en kongelig Anordning af 1912, hvori det hedder:

„Tyveri fra Mark eller Have af saadanne Vækster eller Dele deraf eller Frugter, der øjensynlig ere Genstand for Udnyttelse eller planmæssig Dyrkning, skal altid anses som forbundet med Omstændigheder, der udelukke Handlingen fra den mildere Bedømmelse.

Givet paa Amalienborg den 8. Juni 1912.

Under Vor Kongelige Haand og Segl.

Christian R.“

Signeret „N. Neergaard“.

Jeg ved vel, at det virkelige Ansvar for dette Reskript har det ærede Medlem fra Æbeltoft, men det er naturligvis paa Guvernørens Indstilling, det er forelagt Kongen. Det er min Opfattelse, at de Mænd, som forelægger Kongen noget saadant til Underskrift, skulde straffes uden

formildende Omstændigheder. Der foreligger, som sagt, mange Klager derovre fra over saadanne Straffe, og jeg synes, det er ganske urimeligt i vore Dage at opretholde saa barbariske Straffebestemmelser som dem, der her er Tale om. Jeg vil spørge den højtærede Finansminister — jeg kender ganske vist det Svar, han vil give, men jeg vil alligevel spørge —, om det ikke er hans Hensigt at faa denne kongelige Anordning og den gamle Straffelov for Øerne ryddet af Vejen snarest muligt. Jeg ser ikke rettere, end at den Omstændighed, at Guvernøren har arbejdet ihærdigt for at faa en saadan kongelig Anordning stadfæstet i 1912, ikke i særlig Grad anbefaler ham til vedblivende at være Guvernør paa Øerne. Men, som sagt, naar den højtærede Finansminister, der vel har haft mere Lejlighed til at lære Manden at kende, end jeg har haft, er af en anden Opfattelse, vil jeg i alt Fald ikke paa nærværende Tidspunkt opponere derimod.

Der er et andet Forhold paa Øerne, som jeg vil berøre. Der har blandt ansete Borgere derovre, Medlemmer af Kolonialraadet, været en Bestræbelse fremme, som gik ud paa, at de vilde rejse til Danmark for at tale med Ministeren angaaende de Forslag og Reforme, som skulde gennemføres. Man har foreslaaet, at en Deputation skulde rejse herover, og man har ogsaa henvendt sig til den højtærede Finansminister, men denne har svaret, at det var ganske unyttigt, da dette Arbejde vilde gaa sin Gang. Jeg har set i det sidste Nummer af „West News“, at man er meget misfornøjet med Ministerens Afgørelse i saa Henseende, man spotter den højtærede Minister, fordi han som parlamentarisk Minister ikke vil høre Kolonialraadets Udsendinge, medens han har villet høre Guvernøren. Man gør opmærksom paa, at man sikkert kunde give Ministeren forskellige Oplysninger, som han ikke sidder inde med, og man fremhæver, at man paa den Maade kunde komme i Forbindelse med de forskellige politiske Partier her i Danmark, hvilket man meget ønskede, og det kunde maaske ogsaa være meget heldigt, om noget saadant kunde lade sig gøre. Jeg kunde derfor ønske at høre, hvorfor den højtærede Minister har haft saa meget imod, at denne Deputation kom herover. For øvrigt skal jeg, som sagt, ikke komme nærmere ind paa disse Spørgsmaal. Det forekommer mig foreløbig, at den højtærede Minister fortjener Tak og